

w następstwie używania. Sąd powinien był zbadać ów przedstawiony w dniu 10 marca 2008 r. oczywiście niewystarczający dowód pod kątem jego adekwatności, aby uniknąć zbędnej przewlekłości postępowania i podwyższenia jego kosztów.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji wniesione w dniu 5 grudnia 2012 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-559/12 P)

(2013/C 32/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, J. Gstalter, D. Colas, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/605/UE z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 56/07 (ex E 15/05) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa La Poste (¹), albo przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi rząd francuski podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego rząd francuski twierdzi, po pierwsze, że w zaskarżonym wyroku Sąd w sposób oczywisty przeinaczył sens zarzutów tego rządu poprzez uznanie, iż wszystkie podniesione zarzuty odnoszą się zasadniczo do ustalenia istnienia korzyści, nie odnoszą się zaś również do ustalenia istnienia przeniesienia zasobów państwowych. Po drugie, w konsekwencji Sąd naruszył art. 44 ust. 1 lit. c) oraz art. 48 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem, stwierdzając niedopuszczalność argumentu rządu francuskiego opartego na naruszeniu przesłanki dotyczącej istnienia przeniesienia zasobów państwowych.

W ramach zarzutu drugiego rząd francuski utrzymuje, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, iż Komisja wykazała w wymagany prawem sposób istnienie gwarancji państwa udzielonej La Poste. Tytułem ewentualnym rząd ów podnosi, że Sąd przeinaczył przedłożone mu dowody poprzez uznanie, iż dowody przedstawione przez Komisję wykazywały istnienie gwarancji państwa.

W ramach zarzutu trzeciego rząd francuski podnosi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, nie uwzględnił spoczywającego na nim obowiązku uzasadnienia i — tytułem ewentualnym — naruszył prawo przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, kiedy oddalił zarzut drugi rządu francuskiego dotyczący błędnej oceny faktów i naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nieograniczonej gwarancji państwa na rzecz La Poste. Zarzut ten składa się z czterech części.

Po pierwsze, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy stwierdził, że Komisja słusznie uznała, iż prawo francuskie nie wyklucza możliwości przyznawania przez państwo dorozumianych gwarancji na rzecz zakładów publicznych o charakterze przemysłowo — handlowym (zwanych dalej „EPIC”).

Po drugie, rząd francuski utrzymuje, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy zaaprobował ustalenia Komisji dotyczące konsekwencji zastosowania ustawy nr 80-539 z dnia 16 lipca 1980 r. w sprawie okresowych kar pieniężnych nakładanych w sprawach administracyjnych oraz wykonywania wyroków przez osoby prawne prawa publicznego)

Po trzecie, rząd francuski utrzymuje, że Sąd przeinaczył prawo francuskie i nie uwzględnił spoczywającego na Sądzie obowiązku uzasadnienia, kiedy oddalił część zarzutu podniesionego przez ten rząd dotyczącą błędu popełnionego przez Komisję przy utożsamieniu przez nią przesłanki powstania odpowiedzialności państwa z mechanizmem gwarancji.

Po czwarte, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy oddalił część podniesionego przez ten rząd zarzutu dotyczącą błędu popełnionego przez Komisję co do konsekwencji ewentualnego przeniesienia zobowiązań rozwiązanych EPIC.

W ramach zarzutu czwartego rząd francuski podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, iż Komisja wykazała w wymagany prawem sposób istnienie korzyści wynikającej z rzekomej gwarancji państwa udzielonej La Poste. Tytułem ewentualnym rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył przedłożone mu dowody, kiedy stwierdził, iż dowody przedstawione przez rząd francuski nie podważają ustaleń Komisji dotyczących istnienia korzyści.

(¹) Dz.U. L 274, s. 1.